

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Rezidence Hostivařské zahrady s.r.o.**, IČO: 06537146
se sídlem Praha 10, Vršovice, Bělocerkevská 1295/16
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Janákem
se sídlem Plzeň, Sedláčkova 212/11

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Brno, Masarykova 427/31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2021, č. j. 45057/21/5100-31461-711333,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a byl potvrzen platební výměr na daň z nabytí nemovitých věcí vydaný Finančním úřadem pro hlavní město Prahu dne 3. 5. 2021 pod č. j. 3312511/21/2010-70462-110893, ve výši 509 388 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v prvním žalobním bodě namítal prekluzi zákonné lhůty pro stanovení daně z nabytí nemovitých věcí. Tvrdil, že udělil daňovému poradci Ing. J. M. omezenou plnou

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

moc (viz plná moc ze dne 4. 1. 2021). Tato omezená plná moc se výslovně týkala jen a pouze daňového řízení ve věci výzvy k odstranění pochybností u přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí [viz výzva ze dne 18. 12. 2020, č. j. 8977364/20/2010-70462-110893, (dále jen „Výzva“)]. Toto řízení bylo ukončeno ve smyslu § 90 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), vydáním sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností ze dne 3. 2. 2021, č. j. 738033/21/2010-70462-110893. Na jakékoliv vyměřovací, nalézací a odvolací řízení se předmětná plná moc nevztahovala a správce daně tak byl povinen ve vyměřovacím a nalézacím řízení doručovat přímo žalobci. Žalobci však nebylo žádným zákonným způsobem oznámeno rozhodnutí o stanovení daně z nabytí nemovitých věcí. Lhůta pro stanovení této daně pak marně uplynula nejpozději dne 11. 7. 2021. K tomu žalobce odkázal na podání, které bylo žalovanému doručeno dne 17. 12. 2021 a ve kterém vykládal rozsah předmětné plné moci. Tvrdil, že k interpretaci plné moci není správce daně oprávněn. Dále se žalobce v podané žalobě podrobně zabýval interpretací rozsahu plné moci ze dne 4. 1. 2021.

3. Žalobce tvrdil, že výslovně uvedeným zmocněním pro podání vyjádření k Výzvě, žádostí o prodloužení lhůty pro vyjádření k Výzvě a návrhů k Výzvě žalobce dopředu ode dne 4. 1. 2021 ohraničil počátek a konec úkonů, ke kterým zmocnil předmětnou plnou mocí Ing. J. M. Pouze tyto úkony pak žalobce označil v omezené plné moci jako úkony v celém daňovém řízení ve věci Výzvy. Žalobce při použití pojmu daňové řízení v plné moci neodkázal na § 134 daňového řádu. Nadto je zřejmé, že plná moc není udělena ani na celý postup k odstranění pochybností dle § 89 a § 90 daňového řádu. Omezená plná moc tak neobsahovala zmocnění, aby byl Ing. J. M. doručován v rámci vyměřovacího řízení platební výměr. Daňový poradce tak své odvolání učinil jako příjemce rozhodnutí, které mu bylo doručeno.
4. Pokud se pak správce daně domníval, že plná moc byla udělena i na vyměřovací řízení, měl podle § 28 odst. 2 daňového řádu vyzvat žalobce ke sdělení, zda takto byla plná moc skutečně udělena. K tomu žalobce odkázal na důvodovou zprávu k § 28 daňového řádu a nález Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. ÚS 3244/09.
5. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal nicotnost Výzvy, neboť trpí vnitřně rozpornými vadami. Z Výzvy není zřejmé, jaké má správce daně pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti daňového přiznání. Tvrdil, že odůvodnění Výzvy je vnitřně rozporné, neboť ve své první větě definuje, že dle § 9 odst. 2 zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí (dále jen „zákonné opatření“) je osvobozeno od daně z nabytí nemovitých věcí nabytí vlastnického práva k nemovité věci, která je předmětem finančního leasingu podle zákona upravujícího daně z příjmů, a ve své druhé větě uvádí, že v podaném přiznání bylo uplatněno osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí dle § 9 odst. 2 zákonného opatření. Ve Výzvě tak absentuje řádné odůvodnění, kdy absence odůvodnění způsobuje závažnou vadu této Výzvy, tj. nicotnost podle § 105 odst. 2 písm. b) daňového řádu. Veškeré úkony správce daně vykonané po Výzvě trpí nicotností Výzvy a jsou podle § 105 odst. 2 písm. c) daňového řádu také nicotné. K tomu rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2021, č. j. 8 Afs 114/2019-52.
6. Dále žalobce namítal, že již v odpovědi ze dne 2. 2. 2021 namítal nicotnost Výzvy, avšak o této námitce nebylo správcem daně doposud nikterak rozhodnuto.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

7. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal nezákonnost Výzvy. Uvedl, že smyslem postupu k odstranění konkrétních pochybností o správnosti, průkaznosti, nebo úplnosti daňového přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí a údajích uvedených v daňovém přiznání je vést daňový subjekt k doplnění, vysvětlení nebo prokázání či opravě údajů uvedených v daňovém přiznání ještě před vlastním vyměřením daně (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 11. 2004, č. j. 30 Ca 212/2003-52). Namítal, že Výzva obsahující pouze kusý odkaz na příslušný řádek daňového přiznání těmto požadavkům neodpovídá. Výzva neobsahující sdělení konkrétních pochybností o správnosti, pravdivosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání, neobsahující jednoznačně a srozumitelně vyjádřené konkrétní pochybnosti, které správce daně má, neuvádějící, které konkrétní pochybnosti má daňový subjekt vysvětlit nebo vyvrátit, když ve výzvě správce daně žádné konkrétní důvody neformuluje, nemůže z hlediska zákonných požadavků na ni kladených obstát.
8. Rovněž tvrdil, že správce daně měl zákonnou povinnost postupovat dle § 145 odst. 2 daňového řádu a vydat výzvu k podání dodatečného přiznání. K tomu žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014-55. Jelikož tak správce daně nepostupoval, porušil § 145 odst. 2 daňového řádu. Uzavřel, že naprosto perfektně (bez vad) vyplnil a podal přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí a stejně tak podal veškeré předepsané přílohy. Správce daně tak měl pochybnosti pouze o „právní otázce“.
9. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítal splnění podmínek pro osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí. V rámci této námítky žalobce nejprve poukázal na okolnosti, za kterých vstoupilo v platnost a účinnost zákonné opatření s tím, že se jedná o jeden z důvodů, proč písemné odůvodnění zákonného opatření může u žalobce představovat odlišný způsob výkladu a aplikace tohoto opatření současně s výkladem znění zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Dále žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 10. 3. 2020, č. j. 52 Af 61/2019-41, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 12. 2018, č. j. 25 Af 2/2018-39, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Afs 99/2020-28, a ze dne 4. 4. 2019, č. j. 4 Afs 8/2019-41, a nález Ústavního soudu II. ÚS 438/01 ze dne 2. 10. 2002.
10. Žalobce měl za to, že nárok na osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí prokazuje znění § 9 odst. 2 zákonného opatření a důvodová zpráva. V projednávaném případě byla daň z převodu nemovitostí přiznána v rámci podaného přiznání ze dne 2. 6. 2008 z ceny 12 734 650 Kč. Ke dni 2. 6. 2008 tak bylo jediné zdanění převodu nemovitosti v případě jeho pořízení formou finančního leasingu. Zákonné opatření a důvodová zpráva žádným způsobem neomezuji rozsah použití § 9 odst. 2 zákonného opatření pouze na leasingové smlouvy uzavírané nejdříve dne 1. 1. 2014, resp. na žádný jiný „pevně stanovený“ den. Opačný výklad je v rozporu s cílem a důvody, proč byl § 9 odst. 2 zákonného opatření s účinností od 1. 1. 2014 přijímán.
11. Dále žalobce uvedl, že pojem finančního leasingu byl v zákoně o daních z příjmů poprvé definován v novele provedené zákonem č. 344/2013 Sb. (viz § 21d). V tomto znění zákona o daních z příjmů nebyl vyloučen z definice finančního leasingu finanční leasing u pozemků. K tomu žalobce odkázal na důvodovou zprávu k § 21d. Dále žalobce poukázal na novelu zákona o daních z příjmů č. 267/2014 Sb. účinnou od 31. 12. 2014 a bod 23 přechodného ustanovení včetně důvodové zprávy. Aplikací těchto zákonných ustanovení dle žalobce vyplývá, že (1.) od 1. 1. 2014 je finanční leasing pro účely daně z příjmů

definován v § 21d tohoto zákona, (2.) v období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 nebyl z finančního leasingu vyloučen finanční leasing u pozemků a nebyla dána ani podmínka minimálního trvání finančního leasingu, (3.) z přechodných ustanovení v bodě č. 23 vyplývá, že v případě smluv o finančním leasingu, u kterých byl předmět finančního leasingu uživateli přenechán ve stavu způsobilém obvyklému užívání do 31. 12. 2014, se použije znění § 21d zákona o daních z příjmů platné od 1. 1. 2014, a tedy u těchto smluv je legitimní očekávání, že i v letech následujících budou splňovat podmínky zákona o daních z příjmů dle § 21d. Na základě výše uvedeného žalobce tvrdil, že pro možnost osvobození je tedy nutno zjišťovat, zda byly splněny podmínky finančního leasingu dle zákona o daních z příjmů ke dni 13. 8. 2007. K podmínkám finančního leasingu v zákoně o daních z příjmů ke dni 13. 8. 2007 žalobce odkázal na § 24 odst. 4, 5 a 6 a tvrdil, že tyto podmínky splnil, včetně prodejní ceny pozemku.

12. Žalobce rovněž poukázal na novelu zákona o daních z příjmu provedenou zákonem č. 267/2014 Sb., konkrétně bod 24 přechodných ustanovení a důvodovou zprávu k tomuto bodu. Tvrdil, že je zcela zřejmé z důvodové zprávy k zákonu o dani z nabytí nemovitých věcí (resp. k zákonnému opatření), že nebylo úmyslem zákonodárce umožnit osvobození dle § 9 odst. 2 zákonného opatření pouze u smluv u finančního leasingu, které v době ukončení finančního leasingu splňují podmínky finančního leasingu pouze dle aktuálního znění úpravy finančního leasingu v zákoně o daních z příjmů v okamžiku ukončení smlouvy o finančním leasingu. Pokud by toto bylo záměrem zákonodárce, bylo by buď znění textu § 9 odst. 2 zákonného opatření odlišné, nebo by u něj byl např. uveden odkaz na § 21d zákona o daních z příjmů.
13. Dle žalobce není možné vykládat § 9 odst. 2 zákonného opatření tak, že na smlouvy o finančním leasingu uzavřené podle zákona o daních z příjmů bude při testování, zda plní podmínky finančního leasingu dle zákona o daních z příjmů, aplikováno pouze znění § 21d zákona o daních z příjmů platné ke dni převodu finančního leasingu na uživatele. Důvodem je skutečnost, že dle zákona o daních z příjmů se platným zněním § 21d tohoto zákona testuje (ověřuje plnění § 21d) pro účely zákona o daních z příjmů smlouva o finančním leasingu jen a pouze ke dni jejího uzavření. Zákonodárce také nepoužil v § 9 odst. 2 zákonného opatření formu odkazu, ve kterém by odkazoval na § 21d zákona o daních z příjmů. Takto by bezpochyby postupoval, pokud by zákonodárce zužoval možnost osvobození pouze na smlouvy o finančním leasingu, které splňují podmínky dané v § 21d zákona o daních z příjmů ke dni převodu na uživatele, tj. shodné podmínky, které musí splňovat smlouva o finančním leasingu „teprve uzavíraná“ ke shodnému dni. Naopak znění § 9 odst. 2 zákonného opatření odkazuje obecně na ustanovení zákona o daních z příjmů a tedy je nutno zcela a korektně aplikovat zákon o daních z příjmů včetně jeho přechodných ustanovení. Tento postup je nezbytný zejména s ohledem na skutečnost, že i k datu 26. 2. 2018 platí předmětná výše uvedená přechodná ustanovení zákona o daních z příjmů, která „zjednodušeně uvádějí“, že „Ustanovení o finančním leasingu zákona č. 586/1992 Sb., ve znění účinném před 31.12.2014, se použije na smlouvy o finančním leasingu, u kterých byl předmět finančního leasingu uživateli přenechán ve stavu způsobilém obvyklému užívání před 31. 12. 2014, což bylo stanoveno v přechodných ustanoveních k 31. 12. 2014 a stejně tak k 1. 7. 2017“.
14. Dále žalobce upozornil na rozsudky Nevyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 4 Afs 8/2019-41, a ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Afs 99/2020-28, ze kterých vyplývá, že osvobození u finančního leasingu by bylo možno skutečně uplatnit pouze u: (1) Smluv o

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

finančním leasingu uzavíraných po 1. 1. 2014, kdy obě smluvní strany znají v okamžiku uzavření těchto smluv platné znění § 21d zákona o daních z příjmů a tedy parametry smlouvy o finančním leasingu mohou ve smlouvách zvolit tak, aby smlouvy splňovaly platné znění § 21d zákona o daních z příjmů. (2) Smluv o finančním leasingu, u kterých došlo k převodu na uživatele v období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014. Dle žalobce výkladem těchto rozsudků nastanou situace, kdy např. u veškerých smluv o finančním leasingu uzavřených do 31. 12. 2009, kde předmětem leasingu byla nemovitost a byly uzavírány s ohledem na platné znění zákona o daních z příjmů do 31. 12. 2009 na dobu 8 let (tj. 96 měsíců případně dobu delší) a převod na uživatele byl po ukončení smlouvy o finančním leasingu uskutečněn v období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014, pak je (byl) tento převod od daně z nabytí osvobozen, ale v případě převodu na uživatele (tj. ukončení smlouvy o finančním leasingu až po datu 1. 1. 2015) pak tento převod dani z nabytí podléhá. Dle žalobce toto nemohlo být úmyslem zákonodárce.

15. Žalobce k uvedeným rozsudkům, respektive k aplikaci přechodných ustanovení zákona o daních z příjmů namítal, že v důvodové zprávě k zákonnému opatření senátu k datu 1. 1. 2014 výklad, který v rozsudcích Nejvyšší správní soud použil, uvedený není. V důvodové zprávě není žádné omezení osvobození u převodu po skončení smluv o finančním leasingu.
16. Žalobce nesouhlasil se závěrem Nejvyššího správního soudu, že: „*Ve vztahu k finančnímu leasingu se přitom novela vztahovala k uznatelnosti úplaty (nájemného) u finančního leasingu jako výdaje vynaloženého na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, a právě ve vztahu k této otázce je třeba přechodné ustanovení vykládat. Přechodné ustanovení nevypovídá ovšem nic o tom, jak se má postupovat při ukončení finančního pronájmu po uplynutí sjednané doby a převodu vlastnického práva, jakož i při stanovení daňové povinnosti vztahující se k převodu vlastnického práva...*“. Uvedl, že zákon o daních z příjmů již před 1. 1. 2014 ve svém § 24 odst. 6 řeší okolnost, kdy nejsou splněny podmínky finančního leasingu dle zákona o daních u smluv uzavřených do 31. 12. 2014. Ustanovení § 24 odst. 6 zákona o daních z příjmů uvádí, že v případě předčasného ukončení smlouvy o finančním pronájmu je tato smlouva považována zpětně od data svého uzavření za smlouvu o pronájmu, kdy se po skončení nájemní smlouvy vrací pronajatý majetek pronajímateli. Z těchto skutečností je zřejmé, že zákon o daních z příjmů má již v § 24 odst. 6 ve znění k 31. 12. 2013 uvedenou „*obdobnou podmínku trvání finančního leasingu*“, která musí být splněna. V případě jejího porušení se právě pro účely zákona o daních z příjmů takováto smlouva od počátku nepovažuje za smlouvu o finančním leasingu. Tedy je zde časový test pro splnění definice finančního pronájmu obdobný jako v § 21d zákona o daních z příjmů od 1. 1. 2014.
17. Závěrem žaloby žalobce nesouhlasil se závěrem uvedených rozsudků Nejvyššího správního soudu, podle kterého pro účely § 9 odst. 2 zákonného opatření není možno aplikovat celé platné znění zákona o daních z příjmů ke dni převodu. Žalobce uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 3. 5. 2021. Zákonné opatření bylo zrušeno již ke dni 26. 9. 2020. Dne 3. 5. 2021 tak již zákonné opatření nebylo účinné a platební výměr byl vydán jen a pouze na základě přechodných ustanovení zákona č. 386/2020 Sb. Jestliže je tento postup vydání platebního výměru zákonný, pak musí být aplikováno celé platné znění zákona o daních z příjmů ke dni převodu pozemku na uživatele.
18. Rovněž se žalobce nemohl ztotožnit s názorem, že při ukončení smlouvy o finančním leasingu má být na tuto smlouvu aplikováno aktuální znění zákona o daních z příjmů platné však pro okamžik uzavření smlouvy o finančním leasingu. Namítal, že takovýto

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

výklad použití zákona o daních z příjmů pro účely daně z nabytí nemovitých věcí je v příkrém rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 438/01 ze dne 2. 2. 2002. Žalobce trval na uplatnění zásady „*in dubio mitius*“, jelikož ve vztahu k posuzované právní otázce je dán střet více srovnatelně přesvědčivých výkladů.

19. V doplnění žaloby ze dne 10. 3. 2022 žalobce poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 2. 2021, č. j. 11 Af 6/2020-31.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

20. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, odkázal na napadené rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou z podstatné části totožné s odvolacími námitkami, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
21. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že plná moc obsahovala také zmocnění k „*zastupování v celém daňovém řízení ve věci Výzvy*“. Vzhledem k tomu, že vydáním výzvy k odstranění pochybností byl zahájen dílčí postup v rámci daňového řízení (tzn. řízení nalézacího), jež končí okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o stanovení daně, vztahovalo se zmocnění na celé nalézací řízení. Pokud žalobce nyní tvrdí, že touto svou formulací neodkazoval na § 134 daňového řádu a plná moc se tak neměla vztahovat na celé daňové řízení, může žalovaný toliko odkázat na princip „*ignorantia legis non excusat*“, neboť je povinností zmocnitele, vymezit přesně rozsah zástupčího oprávnění zmocněnce (viz § 28 odst. 1 daňového řádu). Pro správné vymezení rozsahu je nutné znát terminologii daňového řádu, rozlišovat mezi jednotlivými postupy, řízeními a být si vědom jejich vzájemné propojenosti. Pokud se však formulace rozsahu zástupčího oprávnění neshoduje s úmyslem zmocnitele, neboť použil nesprávné terminologie, a rozsah zmocnění tak nesprávně vymezil, nejde dle žalovaného takovou skutečnost klást k tíži správce daně, vůči němuž je rozsah zmocnění plnou mocí osvědčován.
22. K uvedené námitce žalovaný dále poukázal na její načasování, kdy tato byla poprvé uplatněna až v rámci odvolacího řízení v písemnosti ze dne 10. 11. 2021, označené „*Věc: Námitka prekluze zákonné lhůty pro stanovení daně z nabytí nemovitých věcí*.“, tedy až po několika úkonech učiněných vůči správci daně a následně i žalovanému a zejména po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, sp. zn. 5 Afs 99/2020, s nímž byl žalobce seznámen (viz seznámení se zjištěnými skutečnostmi ze dne 9. 11. 2021, č. j. 42259/21/5100-31461-711333).
23. Co se týká postupu dle § 28 odst. 2 ve spojení s § 74 daňového řádu, žalovaný sdělil, že tohoto postupu správce daně využívá v situaci, kdy je rozsah plné moci nejasný, a ohledně rozsahu zmocnění panují pochybnosti. V případě žalobce však byl rozsah zmocnění jasný a správce daně neměl o rozsahu žádné pochybnosti. Postup dle § 28 odst. 2 daňového řádu tak nebyl na místě. Pro úplnost žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 Afs 11/2012–80.
24. K argumentaci žalobce, že odvolání bylo podáno z pozice příjemce, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2005, č. j. 7 Afs 45/2005–59.
25. Námitku nicotnosti Výzvy považoval žalovaný za nedůvodnou. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný jakožto odvolací orgán při přezkoumání platebního výměru a prvostupňového daňového řízení dospěl k závěru, že správce daně nepostupoval zcela v souladu s daňovým řádem, a to právě z důvodu, že ve Výzvě nebyly dostatečně a jednoznačně pochybnosti správce daně specifikovány. Žalovaný však uvedené pochybení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

napravil v rámci odvolacího řízení, když dne 20. 10. 2021 pod č. j. 39706/21/5100-31461-71133, vyzval žalobce k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně podle § 115 odst. 1 ve spojení s § 92 odst. 4 a § 32 odst. 1 daňového řádu. Následně po obdržení reakce ze strany žalobce byl žalobce rovněž seznámen ve smyslu § 115 odst. 2 daňového řádu se zjištěnými skutečnostmi v rámci odvolacího řízení. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí prvostupňového správce daně a odvolacího orgánu tvoří v daňovém řízení jeden celek a odvolací orgán je v odvolacím řízení oprávněn, za dodržení základních zásad daňového procesu, napravovat vady prvostupňového rozhodnutí, a to včetně zjišťování skutkového stavu, bylo žalovaným pochybení správce daně napraveno.

26. Dále žalovaný poznamenal, že neurčitost Výzvy může svědčit nanejvýš o její vadnosti, nikoliv o její neplatnosti, a jako taková může být v dalším průběhu řízení zhojena. Ačkoliv tedy Výzva obsahovala určité nedostatky, nemohlo se jednat o vady takové intenzity, aby způsobily její nicotnost. V tomto smyslu byl také posouzen podnět na nicotnost ve smyslu § 105 daňového řádu, který nebyl shledán oprávněným a o jeho odložení bylo vydáno dne 15. 12. 2021 vyrozumění, č. j. 47702/21/5100-41452-706445.
27. K námitce nezákonnosti Výzvy žalovaný zejména upozornil, že k postupu dle § 145 odst. 2 daňového řádu je možné přistoupit pouze v případě, kdy již byla daň pravomocně stanovena, což v daném případě nebyla. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014–55, je pak z tohoto důvodu nepřiléhavý.
28. K námitce týkající se podmínek pro osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí dle § 9 odst. 2 zákonného opatření žalovaný uvedl, že aby mohla být určitá transakce od daně z nabytí nemovitých věcí na základě § 9 odst. 2 daňového řádu osvobozena, musí se jednat o finanční leasing podle zákona o daních z příjmů ve znění účinném v okamžiku nabytí vlastnického práva k nemovité věci, která je předmětem finančního leasingu, v předmětném případě se jedná o den 26. 2. 2018. Klíčovým pro posouzení předmětné věci bylo právě určení právního předpisu, podle kterého se finanční leasing s následným odkupem posuzuje. Žalobce se dovolává aplikace přechodných ustanovení jednotlivých novel (zejména pak čl. II bodu 12 přechodných ustanovení zákona č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů), když tímto svým názorem dospívá k závěru o nutnosti aplikovat znění zákona o daních z příjmů účinné ke dni uzavření leasingové smlouvy a v této souvislosti upozornil na § 24 odst. 4 zákona o daních z příjmů účinný v době uzavření leasingové smlouvy, tj. ke dni 13. 8. 2007. Tato argumentace však byla již odmítnuta Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 4. 4. 2019, č. j. 4 Afs 8/2019-41, a následně se touto problematikou podrobně Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Afs 99/2020-28. Nejnověji byl tento názor shodně vysloven Krajským soudem v Brně v rozsudku ze dne 31. 1. 2022, č. j. 30 Af 56/2020-52. Ve stručnosti lze shrnout, že zmíněné přechodné ustanovení se vztahuje pouze k uznatelnosti nájemného u finančního leasingu jako výdaje vynaloženého na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Nevypovídá nic o tom, jak se má postupovat při ukončení finančního pronájmu po uplynutí sjednané doby a převodu vlastnického práva, jakož i při stanovení daňové povinnosti vztahující se k převodu vlastnického práva.
29. Ke dni 26. 2. 2018 pak relevantní znění zákona o daních z příjmů, tj. § 21d, upravoval znaky finančního leasingu. Podstatnou skutečností v předmětném případě však je, že nebyla naplněna podmínka hlavního znaku finančního leasingu, a to odepisování, neboť pozemek odepisovat nelze. Nad rámec pak žalovaný doplnil, že nebyla naplněna ani podmínka minimální délky trvání finančního leasingu podle zákona o daních z příjmů ve

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

znění účinném ke dni právních účinků nabytí vlastnického práva k nemovité věci, která je předmětem finančního leasingu. V daném případě tedy nebyly naplněny podmínky pro osvobození dle § 9 odst. 2 zákonného opatření a žalovaný (jakož i správce daně) tak postupoval v souladu s právními předpisy.

30. Pokud žalobce v žalobě polemizuje ohledně úmyslu zákonodárce týkajícího se osvobození dle § 9 odst. 2 daňového řádu, stejně tak jako polemizuje se závěry výše uvedených rozsudků Nejvyššího správního soudu, jedná se dle žalovaného pouze o jeho subjektivní přesvědčení, které však nemůže mít vliv na skutečnosti výše uvedené. Je nutné rovněž odmítnout názor žalobce ohledně rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Afs 99/2020-28, a to vzhledem k tomu, že před přijetím zákonného opatření právní řád období osvobození z titulu finančního leasingu neobsahoval. Zainteresované strany tudíž ani v době uzavření smlouvy nemohly legitimně očekávat, že v případě jejího ukončení a převedení nemovité věci bude příjem z tohoto převodu daňově osvobozen. Nemohly tak ani za tímto účelem nastavovat „parametry“ smlouvy či o nich vůbec uvažovat.
31. Za lichou označil žalovaný rovněž argumentaci žalobce ohledně vydání platebního výměru pouze na základě přechodných ustanovení zákona č. 386/2020 Sb. Platební výměry byly vydány na základě v okamžiku jejich vydání zrušeného právního předpisu, jeho účinnost však se stále vztahovala na právní vztahy vzniklé do rozhodného dne. Tento byl právě uveden v přechodných ustanoveních zákona č. 386/2020 Sb., jejichž hlavním účelem je řešení případných střetů staré a nové právní normy za účelem ochrany právní jistoty, přičemž jejich povaha je akcesorická právní normě, jejíž aplikaci upravují. Uplatnění zásady „*in dubio pro mitius*“ tak není na místě.
32. V doplnění ze dne 8. 8. 2022 žalovaný poukázal žalobce na rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 2. 2021, č. j. 11 Af 6/2020-31, nepovažoval za relevantní, když měl za to, že situace v případě žalobce je odlišná. Zásadní rozdíl spočívá v tom, že v odkazovaném případě byla daňová poradkyně zmocněna k zastupování při daňové kontrole.
33. V replice ze dne 25. 8. 2022 žalobce setrval na stanovisku, že odvolání včetně jeho doplnění nepodal žalobce, ale Ing. J. M., kterému byl platební výměr doručen. Příjemce platebního výměru tak nebyl žalobce, ale uvedený daňový poradce. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, č. j. 6 Afs 383/2017-26, a uzavřel, že s ním nebylo odvolací řízení vedeno, neboť s ním nebylo zákonným způsobem zahájeno, když mu nebyl doručen platební výměr.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

34. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
35. Soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalobce i žalovaný výslovně souhlasili s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání.
36. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 9 odst. 2 zákonného opatření od daně z nabytí nemovitých věcí je osvobozeno nabytí vlastnického práva k nemovité věci, která je předmětem finančního leasingu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

podle zákona upravujícího daně z příjmů, jejím uživatelem podle zákona upravujícího daně z příjmů.

37. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

38. Soud nepřisvědčil námitce prekluze pro stanovení daně z nabytí nemovitých věcí. Podstatou uvedené námítky žalobce je tvrzení, že žalobce udělil Ing. J. M. omezenou plnou moc, která ho neopravňovala k převzetí platebního výměru. Pro posouzení uvedené námítky soud považoval za rozhodné znění předmětné plné moci. Touto plnou mocí žalobce s odkazem na § 27 a § 28 daňového řádu zmocnil daňového poradce Ing. J. M. k:

- „Zastupování ve věci Výzvy ze dne 18. 12. 2020 vydané pod č. j. 8977364/20/2010-70462-110893 k odstranění pochybností u přiznání k dani z nabytých nemovitých, které bylo podáno daňovým subjektem dne 11.07.2018 a zaevidováno pod čj. 5885295/18/2010-70462-110893 (dále jen Výzva).“
- Podání vyjádření k Výzvě, žádosti o prodloužení lhůty pro Vyjádření k Výzvě a návrhů k Výzvě.
- Zastupování v celém daňovém řízení ve věci Výzvy“.

39. Z výše uvedeného dle názahu soudu jednoznačně vyplývá, že daňový poradce byl zmocněn nejen k jednotlivým úkonům týkajícím se předmětné Výzvy, ale s ohledem na formulaci třetího bodu udělené plné moci je nesporné, že daňový poradce byl zmocněn k zastupování v celém daňovém řízení ve věci Výzvy. Co žalobce, jako zmocnitel, rozumí pojmem daňové řízení, předložená plná moc blíže nespécifikovala. Za tohoto stavu věci je nutno při vymezení uvedeného pojmu vycházet z právního předpisu, podle kterého byla tato plná moc udělena, tj. z daňového řádu, na který ostatně plná moc i odkazuje. Daňový řád vymezuje daňové řízení v § 134 odst. 1 daňového řádu, přičemž pod tímto pojmem rozumí soubor postupů a dílčích řízení, jež ve svém výsledku vedou ke správnému zjištění a stanovení daně a zabezpečení její úhrady a končí splněním nebo jiným zánikem daňové povinnosti s touto daní související. Ve smyslu § 134 odst. 3 daňového řádu se pak v rámci daňového řízení rozlišují tři dílčí daňová řízení, a to nalézací řízení, řízení při placení daní a řízení o mimořádných opravných a dozorčích prostředcích. Jiná dílčí daňová řízení daňový řád v rámci správy daní neupravuje. Jak z obecného vymezení pojmu daňové řízení, tak z vymezení dílčích daňových řízení vyplývá společný rys daňových řízení, a to vyústění ve vydání konečného (pravomocného) rozhodnutí ve věci, které se řízení týkalo. Jestliže tedy žalobce udělil daňovému poradci plnou moc za účelem zastupování v celém daňovém řízení ve věci výzvy, je nutno tuto plnou moc vztáhnout na celé dílčí daňové řízení, ke kterému se předmětná výzva váže, respektive, ve kterém byla tato výzva učiněna, tj. na celé nalézací řízení. Jinému výkladu daňový řád a předmětná plná moc neskýtají žádnou oporu. Další dílčí řízení v rámci nalézacího řízení totiž daňový řád neupravuje. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že plná moc byla ukončena vydáním sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností ze dne 3. 2. 2021, č. j. 738033/21/2010-70462-110893. Ostatně skutečnost, že udělená plná moc nebyla takto zamýšlena, dokládá, že daňový poradce na sdělení správce daně reagoval a činil další úkony za žalobce v rámci daňového řízení (viz podání ze dne 4. 2. 2021 s označením „Návrh na pokračování v dokazování“ a podané odvolání ze dne 1. 6. 2021). Protože pak nalézací řízení je ukončeno vydáním pravomocného platebního výměru, přičemž předmětný platební výměr byl žalobci prostřednictvím daňového poradce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

doručen dne 5. 5. 2021, stalo se tak ve lhůtě dané § 148 daňového řádu. K prekluzi práva v projednávaném případě nedošlo.

40. Nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že správce daně není oprávněn k interpretaci plné moci. Žalobce v podané žalobě neuvedl, na základě jakých skutečností dospěl k uvedenému konstatování. Nicméně soud má za to, že jestliže je správce daně povinen v daňovém řízení jednat pouze s daňovým subjektem, kterého se toto řízení týká, nebo subjektem, který ho zastupuje, musí být správce daně schopen vyložit dokument (plná moc, pověření), kterým daný subjekt prokazuje oprávněnost svého jednání za daňový subjekt. Správce daně tak je povinen interpretovat předložený dokument prokazující zmocnění pro daného jednotlivce zastupovat daňový subjekt.
41. Odkaz žalobce na § 28 odst. 2 daňového řádu nepovažuje soud za relevantní. Uvedené ustanovení podmiňuje vydáním výzvy k úpravě plné moci tím, že rozsah zmocnění nebyl vymezen nebo byl vymezen nepřesně. Tak tomu však v projednávaném případě nebylo. V projednávaném případě daňové orgány neměly v rámci celého daňového řízení žádné pochyby o rozsahu zmocnění, když i daňový poradce se správcem daně plně spolupracoval. Za uvedeného stavu věci daňové orgány nebyly povinny přistoupit k výzvě dle § 28 odst. 2 daňového řádu.
42. Odkaz žalobce na rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 2. 2021, č. j. 11 Af 6/2020-314, není relevantní. Předně uvedený rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2022, č. j. 1 Afs 63/2021-34. Navíc se uvedený rozsudek váže k odlišné skutkové situaci, konkrétně byla řešena otázka zastupování při daňové kontrole, nikoliv v daňovém řízení.
43. Soud neshledal Výzvu nicotnou. Žalobce důvod nicotnosti Výzvy spatřoval v § 105 odst. 2 písm. b) daňového řádu, konkrétně ve vnitřní rozpornosti Výzvy. Soud však zjevnou vnitřní rozpornost Výzvy neshledal. Z Výzvy zcela jednoznačně vyplývá, co správce daně po žalobci požadoval. Jednalo se o prokázání správnosti údajů, které žalobce uvedl v přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí ze dne 11. 7. 2018, které bylo zaevidováno pod č. j. 5885295/18/2010-70462-110893, konkrétně se jednalo o doložení splnění podmínek osvobození dle § 9 odst. 2 zákonného opatření. Žalobcem tvrzený důvod nicotnosti tak ve výzvě nemá oporu.
44. Vadou, kterou Výzva trpí, je však nedostatečné odůvodnění. Z odůvodnění Výzvy totiž nikterak nevyplývá, na základě jakých skutečností a důvodů správci daně vznikly v případě žalobce pochyby o splnění podmínek pro osvobození dle § 9 odst. 2 zákonného opatření, v čem konkrétně tyto pochybnosti spočívají a co má žalobce vysvětlit, doložit nebo prokázat, aby pochyby správce daně vyvrátil. Nejsou-li pochyby správce daně ve Výzvě konkretizovány, není současně dán žalobci odpovídající prostor, aby relevantním způsobem na výzvu reagoval a pochyby správce daně vyvrátil. Nedostatečné odůvodnění Výzvy, respektive neurčitost Výzvy je vadou, kterou však nelze považovat za zjevnou vnitřní rozpornost, respektive za vadu, která by způsobovala nicotnost Výzvy podle § 105 odst. 2 daňového řádu.
45. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že o námitce nicotnosti Výzvy nebylo doposud správcem daně rozhodnuto. K výše uvedenému tvrzení soud odkazuje na Vyrozmění o odložení podnětu na prohlášení nicotnosti rozhodnutí ze dne 15. 12. 2021, č. j. 47702/21/5100-41452-706445, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, a dále na bod [60] napadeného rozhodnutí. Tvrzení žalobce, že o námitce nicotnosti napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

rozhodnutí nebylo dosud rozhodnuto, tak neskýtá žalovaným předložený spisový materiál a dále napadené rozhodnutí oporu.

46. K výtkám žalobce, které jsou obsaženy ve třetím žalobním bodě a které spočívají v tvrzené nezákonnosti Výzvy, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 1 Afs 155/2005-72, podle kterého neurčitost výzvy může svědčit nanejvýš o její vadnosti, nikoli o její neplatnosti. Vadné akty z hlediska práva existují a vyvolávají právní následky; jejich vady mohou být v dalším průběhu řízení odstraněny. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že Výzva byla způsobilá vyvolat zamýšlené právní následky, tj. proces k odstranění pochybností správce daně. Dále soud poukazuje na to, že řízení před správcem daně tvoří s řízením před odvolacím daňovým orgánem jeden celek. Odvolací řízení je založeno na apelačním principu. Má-li odvolací daňový orgán napadené rozhodnutí správce daně za nezákonné nebo nesprávné, může tyto vady sám napravit, a to včetně nového zjištění skutkového stavu [viz § 115 odst. 1 a § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu a usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2009, č. j. 7 Afs 36/2008-134, č. 2026/2010 Sb. NSS]. V souladu s uvedeným principem pak žalovaný v projednávaném případě postupoval. Žalovaný v průběhu odvolacího řízení zjistil, že ve Výzvě nebyly dostatečně a jednoznačně specifikovány pochyby, a z uvedeného důvodu přistoupil podle § 115 ve spojení s § 92 odst. 4 daňového řádu k vydání v pořadí druhé výzvy k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně (viz výzva ze dne 20. 10. 2021, č. j. 39706/21/5100-31461-711333). Tato výzva pak v plném rozsahu splnila podmínky určitosti výzvy. Z této výzvy je zcela zřejmé, na základě jakých skutečností vznikly žalovanému pochyby, v jakých konkrétních skutečnostech tyto pochyby spočívají a co má žalobce prokázat, aby pochyby správce daně odstranil. Proti obsahu této výzvy pak žalobce v podané žalobě nevznesl žádné námitky. S ohledem na skutečnost, že žalovaný zjistil vady Výzvy v průběhu odvolacího řízení a z uvedeného důvodu přistoupil k opětovné výzvě k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, která zcela splňuje požadavky daňového řádu, soud námitce žalobce spočívající v tvrzené nezákonnosti Výzvy nepřisvědčil. Jinými slovy vzhledem k postupu žalovaného, respektive vydáním v pořadí druhé výzvy nemohl být žalobce postupem daňových orgánů zkrácen na svých právech.
47. Důvodná není námitka žalobce, podle které měl správce daně postupovat dle § 145 odst. 2 daňového řádu a vydat výzvu k podání dodatečného daňového přiznání. K uvedené námitce soud odkazuje na napadené rozhodnutí, konkrétně bod [61]. V tomto bodě se žalovaný relevantním způsobem zabýval zcela totožnou námitkou žalobce a žalobci sdělil, na základě jakých skutečností a důvodů nebylo možno této námitce přisvědčit, a tedy proč nebylo možno v projednávaném případě přistoupit k výzvě k podání dodatečného přiznání. Bylo tomu tak proto, že dodatečně daňové přiznání lze podat, až když je daň pravomocně stanovena, což se v projednávaném případě nestalo. Proti uvedenému závěru žalobce v podané žalobě nevznesl žádné výhrady, když svoji námitku toliko zopakoval. Za uvedeného stavu věci soud nemá žádný důvod se od závěrů žalovaného jakkoliv odchýlovat, když se s vypořádáním této námitky ze strany žalovaného plně ztotožňuje. Soud tak pro stručnost odkazuje na vypořádání této námitky provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí, a to včetně důvodů, pro které není odkaz žalobce na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 183/2014 relevantní.
48. K námitkám týkajícím se podmínek pro osvobození od daně z nabytí nemovitostí soud ve shodě s žalovaným odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2019, č. j. 4 Afs 8/2019-41, a ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Afs 99/2020-28. Uvedené rozsudky se

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

zabývaly zcela obdobnými otázkami, které v projednávaném případě sporuje žalobce. Zdejší soud však neshledal žádný důvod odchytil se od závěrů Nejvyššího správního soudu. Z uvedeného důvodu zdejší soud na tyto rozsudky Nejvyššího správního soudu, respektive jejich odůvodnění pro stručnost rovněž odkazuje.

49. V rozsudku ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Afs 99/2020-28, Nejvyšší správní soud výslovně dospěl k následujícím závěrům: (1.) Podmínky pro osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí je nutno posuzovat v kontextu definice finančního leasingu, která byla do zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, zavedena s účinností od 1. 1. 2014, a to bez jakýchkoli přechodných ustanovení. (2.) Pro posouzení naplnění podmínek pro osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí dle § 9 odst. 2 zákonného opatření č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, je rozhodné znění zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, účinné v době vzniku daňové povinnosti – tj. okamžiku přechodu vlastnického práva z prodávajícího na kupujícího. (3.) Osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí z titulu ukončení smlouvy o finančním leasingu zavedlo poprvé zákonné opatření č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí. Toto osvobození (splnění podmínek doby trvání finančního leasingu) nelze dovozovat zpětně přes přechodná ustanovení jednotlivých novel uvedeného zákona týkajících se uplatnění daňových výdajů z titulu splátek nájemného za finanční leasing; tato přechodná ustanovení se vztahují výlučně k uplatnění daňových výdajů dle § 24 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů.
50. Aplikuje-li soud závěry uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na projednávaný případ, nelze dospět k jinému závěru, než že daňové orgány nepochybily, jestliže žalobci neuznaly osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí podle § 9 odst. 2 daňového řádu. Podle tohoto ustanovení je od daně z nabytí nemovitých věcí osvobozeno nabytí vlastnického práva k nemovité věci, která je předmětem finančního leasingu podle zákona upravujícího daně z příjmů, jejím uživatelem podle zákona upravujícího daně z příjmů. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Afs 99/2020-28, je nutné na projednávaný případ aplikovat právní úpravu zákona o daních z příjmů ve znění účinném v době vzniku daňové povinnosti. Z výše uvedeného vyplývá, že povinností daňových orgánů bylo posoudit leasingovou smlouvu dle zákona o dani z příjmů ve znění účinném v době vzniku daňové povinnosti, tj. v okamžiku přechodu vlastnického práva z prodávajícího na kupujícího. K přechodu vlastnického práva v projednávaném případě došlo dne 26. 2. 2018. V tomto okamžiku již byl do zákona o daních z příjmů vložen § 21d, který ve svém odst. 1 obecně definuje leasingovou smlouvu a v odst. 2 vymezuje, co rozumí minimální dobou finančního leasing, respektive tuto dobu spojuje s odpisy. Protože pak předmětem převodu v projednávaném případě byly pozemky, které odpisům nepodléhají, a tedy nemohou být předmětem finančního leasingu podle § 21d zákona o daních z příjmů, nelze na ně uplatnit § 9 odst. 2 zákonného opatření. Uvedené závěry žalobce v podané žalobě nikterak nerozporoval Daňové orgány tak nepochybily, jestliže žalobci neuznaly osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí podle § 9 odst. 2 daňového řádu
51. K polemice žalobce ohledně rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2019, č. j. 4 Afs 8/2019-41, a ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Afs 99/2020-28, soud uvádí, že se jedná o konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu a zdejší soud nemá důvod ze závěrů vyslovených v těchto rozsudcích nevyházet. Jinými slovy zdejší soud není oprávněn se od závěrů Nejvyššího správního soudu jakkoliv odchytil. Výše uvedené platí tím spíš, že v případě projednávaném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 Afs 99/2020 došlo

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

k obdobné skutkové situaci, kdy k přechodu vlastnického práva z prodávajícího na kupujícího došlo v blízké časové souvislosti jako v projednávaném případě, tj. pouze s odstupem 4 měsíců. Navíc zdejší soud neshledal žádný důvod, kterým by svůj případný odlišný přístup zdůvodnil.

52. Důvodná není ani námitka, ve které žalobce poukazoval na to, že zákonné opatření bylo zrušeno před vydáním platebního výměru. K uvedené námitce soud odkazuje na zákon č. 386/2020 Sb., kterým se zrušuje zákonné opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, ve znění pozdějších předpisů, a mění a zrušují další související právní předpisy, konkrétně na čl. II. odst. 1 tohoto zákona. Uvedené ustanovení zcela jednoznačně upravuje vztah staré a nové právní úpravy, respektive z tohoto ustanovení jednoznačně vyplývá, že daňové orgány v projednávaném případě postupovaly podle účinné právní úpravy.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

53. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
54. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 23. března 2023

Mgr. Milan Tauber v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.